Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 150. Недѣля 7 (19) Липня 1891. **Рôкъ I.**

По скôнченю сесіи.

Въ четверъ закôнчили ся засѣданя палаты пословъ и всѣ члены палаты вже розъѣхали ся домôвъ; мала ихъ часть поступила ще лишь на короткій часъ до Праги на выставу. Формального закрытя Рады державнои ще не було; оно наступить мабуть ажь въ понедѣлокъ на засѣданю палаты панôвъ и здаєсь, що нова сесія розпôчне ся ажь въ жовтню. Минувша сесія, скликана середъ незвычайныхъ обставинъ, вôдзначилась рѣзко вôдъ всѣхъ попередныхъ тымъ, що разъ настало въ нѣй вôдмѣнне уґруповане партій а вôдтакъ, що притихли бодай въ значнôй части давнй споры а послы при участи правительства занялись ревно реальною працею, въ наслѣдокъ чого сесія була обыльна въ важнй и хосеннй ухвалы, по котрыхъ можна теперь сподѣвати ся добрыхъ овочѣвъ. Всѣ народы, крôмъ Чехôвъ, можуть бути вдоволенй зъ дѣяльности своихъ пословъ, бо кождый здобувъ щось для себе, хочь результаты тыхъ здобуткôвъ не суть ще виднй; часъ на то за короткій. Спеціяльно що до насъ, то рѣчь певна, що наше положенє и нашй вôдносины зачинають ся поправляти; треба лишь вытревати на выбранôй разъ дорозѣ и неслухати пôдшептôвъ тыхъ людей и ґазетъ, котрй поставили собѣ за задачу лишь заколотъ робити. Слѣпа и безцѣльна опозиція не доводить нѣколи до нѣчого. Найлѣпшій доказъ того маємо теперь хочь бы на Молодочехахъ, котрй позбавили ческій народъ того важного вплыву, якій вôнъ мавъ досы въ спôльныхъ делеґаціяхъ. За то зыскали Русины бодай оденъ мандатъ въ делеґаціяхъ, котрого досы нѣколи не мали. Єсть надѣя, що при вôдповѣднôмъ дальшôмъ поступованю зыскаємо поволи ще не одно.

Въ доповненю до справоздань подаємо тутъ ще бодай короткій змѣстъ бесѣды посла Пôдляшецкого и вôдповѣдь на то п. міністра, та промову пос. Брилиньского. Пос. Пôдляшецкій сказавъ:

Найбôльшй хибы въ судôвництвѣ мають свою причину въ невôдповѣдныхъ часови законахъ та въ недостаточнôмъ выконуваню судôвництва. Коли Є. Екс. п. Міністеръ зъ вдоволенємъ зазначивъ, що одна велика партія въ палатѣ, котра має посередъ себе богато здôбныхъ людей, бере чинну участь въ законодавчихъ роботахъ, то сподѣвати ся, що участь тои великои партіи на поли законодавства судового выйде въ хосенъ якъ цѣлôй державѣ такъ поодинокимъ краямъ. Бесѣдникъ казавъ, що однакожь побоюєсь, щобы при бôльшихъ проєктахъ законôвъ именножь при цивільнôмъ процесѣ не увзгляднено може занадто богато чужого елементу въ некористь домашного. Законôвъ и правныхъ поглядôвъ, що перетревали вѣки, не можна такъ безъ всего вôдкидати. Народъ чує потребу реформы старыхъ законôвъ, але не хоче новыхъ, котрыхъ засады єму чужй. Посолъ вказувавъ на законъ векслевый, котрого засады суть народови по селахъ зовсѣмъ чужй.

Звычайный чоловѣкъ на селѣ не зрозумѣє того, що заплаченє довгу первѣстному вѣрителеви не звôльняє єго. Спекулянты грошевй выкористують часто народъ и для того треба можнôсть выставляти векслѣ конче обмежити; черезъ то не потерпить торговля, якъ не потерпѣла черезъ выключеня людей войсковыхъ вôдъ можности выставлюваня векслѣвъ. Бесѣдникъ вказувавъ на угорске право векслеве, котре лишь тогды дозволяє ставити знакъ замѣсть пôдпису на вексли, коли хтось єсть калѣкою на руку, черезъ що неписьменнй суть выключенй вôдъ можности выставляти векслѣ.

Дальше говоривъ бесѣдникъ о перетяженю урядникôвъ судовыхъ въ Галичинѣ и на конець порушивъ спеціяльнй бажаня Русинôвъ. Вôнъ казавъ, що маю надѣю, що важнѣйшй жаданя руского народу будуть увзгляднениї въ тôмъ помиреню, до якого повиннй стремѣти оба народы проживаючй разомъ въ Галичинѣ. Въ дорозѣ розпоряджения далось бы вже теперь бôльше увзгляднити рускій языкъ въ судахъ. Такъ само можна бы покликати руского референта до міністерства справедливости. Бесѣдникъ просивъ міністра, щобы вôнъ увзгляднивъ высказанй нимъ бажаня и высказавъ своє мнѣнє о нихъ, бо вôнъ и єго товаришѣ мусять зробити зависимымъ вôдъ того своє становище до правительства и до другихъ ґрупъ въ палатѣ.

Мін. ґр. Шенборнъ вôдповѣвъ на то: Мушу признати, що въ тôмъ, що пос. Пôдляшецкій въ справѣ галицкого судôвництва пôднѣсъ, єсть богато правды; але я бы радивъ при наводженю датъ и выказôвъ не завсѣгды держатись сухихъ чиселъ. Числа наводити легко, але вытягнути зъ нихъ добрй заключеня трудно. Бôльше число не завсѣгды вказує на бôльше занятє. Правда, що галицкй повѣты судовй въ ихъ заложеню выпали за великй але въ послѣдныхъ часахъ утворено кôлька новыхъ судôвъ окружныхъ и повѣтовыхъ та й ще мають утворити ся деякй. П. посолъ жалувавъ ся тутъ, що зъ рускими партіями не списуєсь протоколôвъ по руски и якійсь

ЗА ХЛѢБОМЪ.

ПОВѢСТЬ

ГЕНРИКА СѢНКЕВИЧА.

(Дальше).

Але въ дорозѣ не велось єму такъ добре, якъ сподѣвавъ ся. Въ Гамбурзѣ обдерли ихъ дуже зъ грошей. На корабли ѣхали въ спôльнôй комнатѣ пôдъ помостомъ. Корабель хитавъ ся, морю кôнця не було и се лякало ихъ незмѣрно. Нѣхто ихъ не мôгъ зрозумѣти, анѣ они нѣкого. Покидались ними обома, якъ якою рѣчею; попыхали ихъ, якъ камѣнь при дорозѣ; нѣмцѣ товаришѣ кепкували собѣ зъ него и зъ Марисѣ. Въ обѣды, коли всѣ пхали ся зъ судинами до кухаря, що роздававъ страву, вôдпыхано ихъ на самъ конець, такъ, що неразъ прийшло ся и зъ голоду примирати. Було єму на тôмъ корабли зле, скучно, отъ якъ межи чужими. Крôмъ опѣки Божои не чувъ надъ собою жаднои иншои. При дѣвчинѣ удававъ вдоволеного, шапку на бакиръ ставивъ, казавъ Мариси дивувати ся и самъ всему дивувавъ ся, але не вѣривъ нѣчому. Неразъ лякавъ ся, щобы тй „погане“, якъ звавъ своихъ товаришѣвъ, не вкинули ихъ обоихъ въ море, може — думавъ собѣ — скажуть єму вѣру змѣнити, або пôдписати якій папѣръ, ба! може й якій цироґрафъ!

И самъ корабель, що день и нôчь ишовъ впередъ по безкраѣмъ мори, що трясъ ся, гучавъ, пѣнивъ воду, вôддыхавъ якъ смокъ, а въ ночи тягнувъ за собою снôпъ огняныхъ искоръ, выдававъ ся єму якоюсь несамовитою силою и дуже нечистою. Дитинна непевнôсть и страхъ стискали єму серце, але передъ донькою не признававъ ся до того; бо й бувъ сей хлопъ, вôдôрваный вôдъ батькôвского гнѣзда, справдѣ непорадною дитиною, полишеною на волю Божу. Крôмъ того все, що видѣвъ, що єго окружало, не могло єму въ головѣ помѣстити ся; отже нѣчо дивного, що, коли ось теперь сидѣвъ на звою линвъ, то голова єго хилила ся пôдъ тягаромъ тяжкихъ сумнѣвôвъ и журбы. Повѣявъ вѣтеръ по мори, то єму здавалось, якъ бы чувъ слово: „Липинцѣ! Липинцѣ!“ Часомъ вѣтеръ свиставъ, якъ липинецкй сопѣлки; сонце говорило: „Здоровъ, Лавро? Було-мъ въ Липинцяхъ!“ Але труба бурила воду щоразъ сильнѣйше и коминъ вôддыхавъ щоразъ скорше, голоснѣйше, якъ два злй духи, що тягнули єго дальше и дальше вôдъ Липинець.

Тымчасомъ за Марисею плыли иншй думки и згадки, а плыли, якъ сей спѣненый шляхъ, або якъ мевы за кораблемъ. Она згадувала, якъ въ осени пôзно вечеромъ, не довго передъ вôдъѣздомъ, ходила до керницѣ зъ журавлемъ въ Липинцяхъ воду брати. Вже першй зôрки замрѣли на небѣ, якъ она тягнула журавель и спѣвала: „Козакъ коня напувавъ, дзюба воду брала“. Чогось такъ тужно було ѣй тогды на серцю, якъ тôй ластôвцѣ, що на вôдлетѣ жалôбно щебече.... Потôмъ зпôдъ бору, зпôдъ темного, вôдôзвалась тужно сопѣлка, а то Ивась Смолякъ, конюхъ, дававъ знакъ, що видить, якъ журавель спускаєсь, и що небавомъ надъѣде зъ „пашѣ“. И ось задуднѣло, приѣхавъ, зôскочивъ зъ лошака, потрясъ конôпною чуприною, а що ѣй говоривъ, се згадувала, якъ яку музику. Прижмурила очи и здавалось ѣй, що Смолякъ знов шепче ѣй, а голосъ єго дрожить:

— Коли твôй тато вперъ ся, то я и задатокъ дворскій вôддамъ, халупину продамъ, кольонію продамъ и поѣду.... Марисю моя, — казавъ вôнъ — де ты будешь, тамъ и я журавлемъ въ небѣ полечу, качоромъ водою поплыну, золотымъ перстенемъ по гостинци покочу ся, а найду тебе, моя єдина! Бо и яка-жь моя доля безъ тебе? Де ты обернешь ся, тамъ и я, що зъ тобою станесь, то й зô мною; одно намъ житє и одна смерть, а якъ я тобѣ ту при тôй керници присягавъ ся, такъ нехай мене Богъ покине, якъ я тебе покину, Марисю моя люба!

судья не хотѣвъ такого протоколу робити. Можу лишь сказати, що така жалоба мене дôйшла и що мінистерство въ розпорядженю зъ червня 1891 р. припоручило судамъ держатись приписôвъ, котрî вôдносять ся и до списуваня протоколôвъ въ рускôй мовѣ.

Промова посла Брилиньского звучить: „Дôйшли певнî донесеня, що грады, хмароломы а черезъ нихъ повени почииили недавно въ повѣтахъ Галичины величезнî шкоды. Именно дня 1-го липня тî елементарнî нещастя дôткнули Глиньско, Мацошинъ, Сопошинъ и иншî мѣсцевости повѣту жовкôвского. До села Глиньска воды плывучî зъ гôръ нанесли скалы кôлькасотнаровî и черезъ те зруйнували богато хатъ та будынкôвъ господарскихъ, покрыли пѣскомъ и камѣнемъ на метръ сѣножати, поля и нивы, а навѣть засыпало кирницѣ пѣскомъ та рѣняками. Зъ тои причины бѣднî люде сего року не только не можуть думати про якî будь жнива, але й на будуче черезъ кôлька лѣтъ нема надѣѣ на якîй пожитокъ зъ ґрунтôвъ, зъ котрыхъ вода сполокала верству родючу, а нивы засыпавъ на метръ пѣсокъ и камѣнь. Якî великî розмѣры приняла ся пригода елементарна, можна собѣ представити зъ того, що въ тôй околици фабрика кафлѣвъ мусѣла застановити роботу, а черезъ те робôтники, люде дуже бѣднî, лишились безъ хлѣба. До того й зелѣзниця державна Львôвъ-Томашôвъ таку потерпѣла шкоду, що мусѣла на якійсь часъ рухъ перервати.

„Потômъ дня 4 липня потерпѣли многî села въ повѣтѣ сокальскôмъ дуже значнî шкоды черезъ грады и зливы, а именно села Угринôвъ, Жужель, Лѣски, Радванцѣ, Яструбичѣ, Липиця, Костятинъ и иншî.

„Знову дня 5 липня повѣтъ турчаньскій, именно громады Волче, Жукотинъ и мѣсто Турку навѣстивъ страшный хмароломъ, притômъ до основы зруйнувавъ богато хатъ и млынôвъ а пятнацять людей утратило житє. Панове послы, скоро дознали ся о подôбнôмъ нещастю зъ повѣту, котрый ихъ выбравъ, ставляли вôдповѣднî наглî внесеня — отже се й мôй посольскій обовязокъ — внести передъ Высоку палату нагле внесенє о державну помôчь для тыхъ повѣтôвъ. Хочь на засѣданю 6 липня Впов. заступникъ президента дръ Катрайнъ, яко справоздавець комісіи буджетовои, высказавъ бажане, щобы тыхъ внесень не збôльшувати, я все таки рѣшивъ ся своє внесенє прилучити до наглого внесеня комісіи буджетовои, тымъ бôльше, що вже по заявленю заступника президента, поставлено ще три такî наглî внесеня. Прошу длятого ухвалити въ наглôмъ внесеню, щобы власти казали перевести скоре слѣдство, а коли покаже ся, що въ тыхъ мѣсцевостяхъ єсть нужда, предприняли вôдповѣднî мѣры, а евентуально предложили Радѣ державнôй внесенє о потрѣбный кредитъ також для потерпѣвшихъ мѣсцевостей повѣтôвъ Жовкôвъ, Сокаль и Турка въ Галичинѣ“.

Справы краєвî.

— (*Краєва комісія для справъ рôльничихъ*) вôдбуде дня 27 липня с. р. трете засѣданє въ соймовôмъ забудованю, а на порядку деннôмъ будуть: 1) справоздане зъ дѣяльности секціи сталои, реф. членъ Выдѣлу кр. Т. Романовичъ; 2) Внесеня въ справѣ рôльничихъ школъ, реф. Романовичъ; 3) Внесеня въ справѣ заложеня новыхъ школъ рôльничихъ, реф. п. Струсевичъ; 4) Справа заведеня интернату въ дублянскôй школѣ, реф. чл. Выдѣлу кр. д-ръ Верещиньскій; 5) справа ужитя позичкового фонду для рôльничихъ кулокъ, реф. пп.: дръ Пілятъ и Гомолячъ; 6) Справа пôднесеня хову худобы рогатои въ краю, реф. Богданъ; 7) Справа губленя хрущѣвъ и овадôвъ шкôдныхъ, реф. Головкевичъ; 8) Справы бѣжучî и внесеня членôвъ.

„Разверстаніе угодій“

(До истории россійскои культуры на Украинѣ.)

IV.

Въ селѣ Мирецкôй єсть чималый майданъ на кôнци села; зъ одного боку єго збôръ, на другômъ кôнци на розѣ стоить школа, а противъ неи на другômъ розѣ улицѣ гробовище. Усѣхъ крестянъ зôгнали на майданъ и отôчили ихъ спершу поліціянтами (урядники, соцкі и десяцкі), а за ними узброєнє вôйско. Начальство а зъ нимъ Мухортовъ и Позняковъ дожидали въ школѣ ґубернатора. — Дождались...

„На вколѣшки!“ — гукнувъ ґубернаторъ — „вы бунтуєтесь!“

— И не думаємо бунтувати ся, — вôдповѣвъ старѣйшій зъ народу.

„Чому не приймаєте землѣ, а свои не даєте? вашî заступники пôдписали за васъ, що вы всѣ доброхôть пристаєте до разверстанія!“

— Заступникôвъ мы не выряжали и нашî заступники не пôдписували ся; а коли хто пôдписавъ ся за насъ, такъ се фальшь. Намъ не можна пристати на таке розмежованє, бо тодѣ бы мы зъ господарѣвъ стали жебраками. Мы трицять лѣтъ свои надѣлы гноили, корчували, а теперь у насъ ихъ забирають, и за нихъ дають намъ нѣкчемну порубъ, болото та 600 десятинъ пѣску, та ще й те за 10 а може й за 15 верстовъ за селомъ.

„Вашî заступники пôдписали ся, що вы пристаєте зъ доброи волѣ; начальство затвердило тî умовы и вы пропустили терминъ жалѣти ся. Вы теперь повиннî подякувати начальству и панови и покôрливо розвести ся.

— Не можна такъ!... а коли вже ваша ласка, такъ дайте часъ, доки мы собѣ знайдемо адвоката, да вдамо ся до царя. Царь любить и милує своихъ людей... Якъ вôнъ скаже, такъ тодѣ оно й буде. А коли и сего не можна, такъ мы просимо другои вашои ласки: заберѣть усѣ нашî надѣлы и вернѣть ихъ панови, а тî выкупнî, що мы платили 30 лѣтъ, нехай пропадають! Намъ лѣпше лишити ся зъ самыми городами, та хатами, нѣжь приставати до отакого вашого розмежованя.

Ґубернаторъ звелѣвъ заразъ взяти бесѣдника и всыпати єму двѣ сотнѣ розокъ.

— Выбачте, ваше превосходительство, мене не можна бити. Я у вôйску заслуживъ собѣ два хресты св. Георгія. Ось они, гляньте! Мене самъ небôжчикъ царь знавъ и хваливъ!

Мусѣвъ ґубернаторъ дати одсѣчь, звелѣвши арештувати старого георгієвского кавалера и мовивъ:

„Коли тебе... (полетѣли слова зъ лексікону россійскои культуры) хресты спасають вôдъ розокъ, такъ не спасуть вôдъ Сібіру... Ну! далѣ хто ще не хоче приставати до межованя“.

Выступивъ другій старый чоловѣкъ, Матвѣй Стриба и каже тежь святе. Ґубернаторъ велѣвъ єму „всыпати“ 150 розокъ.

— Мене не можна бити, я волостный судья. Але ґубернаторъ велѣвъ исправникови и посередникови заразъ скинути єго зъ уряду и высѣкти. Урядники (по нашому тôлько що жандармы. *Ред.*) вхопили Матвѣя и поволокли на гробовище и тутъ на могилахъ небôжчикôвъ роспочала ся нелюдска „сѣкуція“! Ґубернаторъ сидѣвъ на рундуцѣ у школѣ и дививъ ся, якъ два каты паювали Матвѣєве тѣло, а лѣкарь мацавъ живчики... Матвѣй мовчавъ. Народъ тяжко обуреный стоявъ мовчки; якимсь нѣмымъ стогономъ тôлько лунало страшенне обуренє тяжко зобиженого релігійно-морального чутя народного: тяжке непошанованє, навѣть наруга надъ могилами небôжчикôвъ... Сѣкли людей на могилахъ небôжчикôвъ... Щось невидане, нечуване! Та ще може тогожъ таки Матвѣя били на могилѣ єго знаємого або й кревняка!! Отсе культура!...

Коли Матвѣя ледве живого пôдвели зъ землѣ — народъ гукнувъ: „До вѣку бути тобѣ, Матвѣю, судьєю: доки ты живый, нѣкого инчого не выберемо!“.

Не скажу, на що и хто звелѣвъ (кажуть, що то Мотрунинъ) перенести на кладовище и стôлъ, на котрômъ лежавъ хлѣбъ-сôль пôднесеный ґубернаторови. Отожь, якъ почали сѣкти, третого чоловѣка, кровь такъ поринула, що

Згадуючи тî слова, видѣла Марися и тую кирницю и великій червоный мѣсяць надъ боромъ и Ивася, якъ живого. И по такômъ роздумуваню було ѣй лекше и вôдраднѣйше. Ивась хлопъ завзятый, отже вѣрила, що якъ вôнъ що скаже, то й зробить. Отъ! якъ бы она рада була, щобъ вôнъ теперъ бувъ при нѣй и слухавъ разомъ зъ нею морского шуму. Зъ нимъ було бы и веселѣйше и смѣлѣйше, бо вôнъ нѣкого не боявъ ся и всюды вмѣвъ собѣ раду дати. Що вôнъ теперъ робивъ тамъ въ Липинцяхъ, де вже мабуть першî снѣги впали? Чи поѣхавъ зъ сокирою до бору, чи коло коней ходить, чи може зъ двора послали єго де саньми, чи полонку рубає на ставѣ? Де вôнъ теперь сердечный? Ту дѣвчинѣ привидѣлись Липинцѣ зовсѣмъ такî, якъ були: снѣгъ на дорозѣ, що скрипить пôдъ ногами, румяна зоря межи чорнымъ галуззємъ безлистныхъ деревъ, стада воронъ, що кракають и летять зъ бору до села, дымы, що зъ дымарѣвъ въ гору взносять ся, замерзлый журавель при керници, а далеко бôръ, снѣгомъ легко присыпаный, червонѣє вôдъ зорѣ.

Гей, де то теперь она була! де завела єѣ воля батька! Куды окомъ засягнешь, всюды лише вода и вода, зеленковатî борозды и запѣненî загоны, а на тыхъ безмѣрныхъ водныхъ поляхъ сей одинскій корабель, якъ заблукана птиця; небо въ горѣ, пустыня въ долѣ, шумъ великій, филѣ наче плачуть, вѣтеръ свище, а тамъ передъ клювомъ корабля хиба девята земля, хиба край свѣта.

Ивасю небоже! чи ты найдешь єѣ тамъ, чи соколомъ въ воздусѣ полетишь, чи рыбою водою поплынешь, чи думаєшь о нѣй въ Липинцяхъ.

Помалу хилило ся сонце до заходу и западало въ океанъ. На поморщеной фили простяглась широка сонѣчна полоса, мережана золотою лускою, мѣнилась, лиснѣла, свѣтила, горѣла и гинула десь въ дали. Коли корабель вплынувъ на сю огнисту стяжку, що здавалось, що гонивъ за утѣкаючимъ сонцемъ. Дымъ, що выбухавъ зъ комина, выдававъ ся червонымъ, вѣтрила и вохкî линвы рожевыми, корабельники зачали спѣвати, тымчасомъ промѣнистый кругъ стававъ щоразъ бôльшимъ и щоразъ низше западавъ въ глубинь. Небавомъ було вже лише половину сонця видно надъ филею, потômъ лише лучѣ, а въ кôнци на цѣлômъ заходѣ розôслалась одна велика зоря и вже годѣ було розпôзнати въ тômъ блеску, де кôнчить ся свѣтло филь, а де зачинає ся небо, воздухъ и вода, такъ само розъясненî свѣтломъ, що вже постепенно гасло. Океанъ шумѣвъ однымъ великимъ та лагôднымъ шумомъ, неначе воркотѣвъ вечѣрню молитву.

Въ такихъ хвиляхъ дôстає душа въ чоловѣцѣ крила и, що має памятати, памятає, що полюбила, любить горячѣйше, за чимъ тужить, за тымъ летить. Лавро и Марися почули також обоє, що хотяй вѣтеръ нѣсъ ихъ тамъ, якъ марне листє, то таки дерево ихъ родиме — се не та сторона, въ котру ѣхали, але тамта, зъ котрои вôдъѣхали: польска земля, що вкрыта збôжемъ, на ланѣ колише ся, поросла боромъ, мрѣє вôдъ соломяныхъ стрѣхъ, повна сѣножатей, що лелѣють травою и цвѣтами и свѣтять водою, повна бузькôвъ, ластôвокъ, придорожныхъ хрестôвъ, бѣлыхъ дворôвъ середъ липъ; се та земля, де рогатою шапкою кланяють ся до нôгъ, витають словами: „Слава Исусу!“ а вôдповѣдають: „Слава на вѣки!“; та земля богатша, мати найсолодша, дорожша вôдъ всѣхъ иншихъ на свѣтѣ. Такъ чого ихъ хлопскî серця перше не вôдчували, се теперь почули. Лавро знявъ шапку, заходнє свѣтло впало на єго сивѣюче волосє, думка єго працювала, бо не знавъ бѣдный, якъ мавъ сказати се Марисѣ, що єму здавало ся; вкôнци сказавъ:

— Марисю, такъ менѣ здає ся, якъ бы тамъ щось лишило ся за моремъ.

— Доля лишила ся и милый лишивъ ся, — вôдповѣла тихо дѣвчина и пôднесла очи, якъ до молитвы.

(Дальше буде.)

струя єи упала на столъ, саме на хлѣбъ!... Нарôдъ сего вже не стерпѣвъ, але... только жѣноцтво несамовито заголосило, въ натовпѣ нѣмо застогнавъ стогôнъ та хтось крикнувъ: „Прийьмѣть геть святый хлѣбъ! єму здохлу собаку пôднести, а не хлѣбъ!“ — Певна рѣчь, що начальство сего не дочуло, бо нѣчого на те не промовило; тôлько панъ ґубернаторъ спытавъ ся, зъ якои рѣчи поприходило тутъ жѣноцтво?

— Хиба жѣноцтво не такй самй люде, якъ и мы? — вôдповѣвъ здається, Отаманчукъ: они такъ само якъ и мы працюють и зъ ихъ працѣ иде такъ на податокъ, якъ и зъ нашои, и роты, и утробы, и душѣ у нихъ такй, якъ и въ ĭасъ. Нича вдова, а у инчои сынъ недолѣтокъ, хтожь за нихъ пôде, коли не они самй? они тежь громадяне.

— Ха, ха, ха! — зареготавъ панъ ґубернаторъ: „такъ се вôнъ вымагає для жѣноцтва „политической равноправности“... Всыпте єму 120“...

Сыплють! а Отоманчукъ хочь бы тобѣ застогнавъ, немовъ мрець той. Выбили, пôдвели єго, тодѣ вôнъ промовивъ: „Бий ще! бодай бы васъ побила лиха година, бий, и за симъ словомъ снопомъ на землю!... Коло Отоманчука заходили ся лѣкарѣ зъ своєю запомогою...

А по приказу пана Тамары катували другихъ, найлѣпшихъ господарѣвъ. Тимошеви Зубку присудивъ ґубернаторъ сотню; але каты всыпали єму лише 94, а далѣ лѣкарѣ заборонили бити, бо „не винесе“...

(Дальше буде.)

Переглядъ полiтичный.

Пôдчасъ оногдѣшныхъ выборôвъ до спôльныхъ делеґацій выборы выпали такъ:

Зъ Галичины выбраній: Мандичевскій, Дав. Абрагамовичь, Беное, Билиньскій, Хшановскій, Володиславъ Чайковскій, Яворскій; заступники: Щепановскій и Генцель. — Зъ Чехіи: Пленеръ, Зіґмундъ Оппенгаймеръ, Руссъ, Даймъ, Пабстманъ, Герольдъ, Кафтанъ, Кайцль (всѣ три Молодочехи), Полякъ; заступниками: Сильва-Тарука и Тавше. Молодочехи не брали участи въ голосованю; на 90 пословъ зъ Чехіи вôддано лишь 41 картокъ.— Зъ Дальматіи: Кляичь; заступникъ Булатъ.— Зъ Австріи долѣшнои: Бреннеръ, Ріхтеръ и Зісъ; заступникъ Екснеръ. Антісеміты вôддали свои голосы на Ріхтера, Люеґера и Ліхтенштайна, а оба послѣдній дôстали по 11 голосôвъ. — Зъ Австріи горѣшнои: Ебенгохъ и Плясъ: заступникъ Роґль. Ліберальнй послы не брали участи у выборахъ.— Зъ Сальцбурґа: Ротмайръ; заступникъ Шідеръ. — Зъ Стиріи: Гайльсберґъ и Кокошінеґъ; заступникъ Стіркъ Клерикалы не голосували. — Зъ Каринтіи: Нішельвіцеръ: заступникъ Ельбль. — Зъ Краины: Шукле; заступникъ Клюнъ. Нѣмецкй послы усунули ся цѣлкомъ вôдъ голосуваня.— Зъ Буковины: Лупулъ; заступникъ Міскольчій. — Зъ Моравы: Хлюмецкій, Адольфъ Дубскій, Промберъ и Межникъ; заступники Газе и Фандерликъ. — Зъ Шлезка: Демель: заступникъ Беесъ. — Зъ Тиролю: Цаллінґеръ и Бацанелля; заступникъ Трайінфельсъ. Лібералы не голосували. — Зъ Форальберґу: Колярь; заступникъ Турнгеръ. Лібералы не голосували. — Зъ Истріи: Бартолі; заступникъ Ріцці. Словѣнцѣ не голосували. — Зъ Гориціи: Норданъ: заступникъ Грегорчичь. — Зъ Тріесту: Бурґсталеръ; заступникъ Люцатто. — Выбраній три Молодочехи зложили мандаты, а при доповняючихъ выборахъ выбраній: Досталь, Сильва-Тарука и Тавше, а заступниками: Леонарді и Киршнеръ.

Удержуєсь поголоска, що соймы краєвй будуть скликаній на день 15 вересня.

Петицію бережаньскои Рады повѣтовои въ справѣ будовы зелѣзницѣ зъ Бережанъ на Рогатинъ до Ходорова, передано правительству до розслѣдженя.

До *Polit. Corr.* доносять, що людность фінляндска принимала сего року царя и царицю дуже холодно, що царя дуже прикро вразило. Спѣваки фінляндскй не хотѣли навѣть устроити концерту для царя, а оденъ зъ нихъ навѣть просто сказавъ цареви: „Фінляндцѣ спѣвають тогды, коли веселй, а плачуть, коли сумнй!“

Криза въ французскôмъ кабінетѣ на разѣ закôнчила ся. Міністеръ справъ заграничныхъ заявивъ, що зъ Альзаціи и Льотаринґіи нема анѣ однои жалобы на то, щобы тамъ Французôвъ горше трактовано якъ другихъ чужинцѣвъ. Вѣсти ґазетъ суть неправдивй. Політика Франціи єсть мирна. Палата ухвалила вôдтакъ 319 голосами противъ 103 вôдрочити вôдповѣдь на интерпеляцію Льора на часъ необмеженый.

Новинки.

— **Вôдзначенє.** Е. Вел. Цѣсарь надавъ краєвому нетеринареви у Львовѣ, п. Олександрови Літтіхови кавалєрскій хрестъ ордера Францъ-Іосифа.

— **Запомоги и стипендіи.** Щобы роздати запомоги зъ ювилейнои фондаціи судовыхъ урядникôвъ львôвского укруга высшого суду краєвого вдовамъ и сиротамъ по найбѣднѣйшихъ урядникахъ судовыхъ XI, X и IX кл. ранґи въ львôвскôмъ округѣ, розписало Намѣстництво конкурсъ зъ речинцемъ поданъ до Президіи Намѣстництва найдальше до 15 вересня с. р. — Зъ фондаціи кн. Льва Сапѣги опорожненй двѣ стипендіи по 500 зр. рôчно, а въ фондаціи Цѣсаря Фрацнъ-Іосифа три стипендіи по 1.000 зр. рôчно для уродженыхъ въ Галичинѣ, укôнченыхъ академикôвъ, котрй хотять выѣхати за границю для дальшого образованя. Поданя вносити треба до краєвого Выдѣлу найдальше до 2 вересня с. р.

— **Въ женьскôй семінаріи учительскôй въ Перемышли** здали испытъ зрѣлости: Бр. Алексѣвна. Ев. Черминьска, М. Ґоцка, В. Инесôвна, С. Янишевска, А. Кінелôвна, С. Левицка, Іос. Маєрôвна, Ел. Оскордôвна, М. Пондаровска, К. Слоневска, М. Шафранôвна, — усѣ зъ вôдзначенємъ; дальше здали: М. Бѣлявска, Ел. Бучаневичѣвна, Ет. Домбровска, М. Грабска, В. Яблоньска, М. Кишевска, А. Коссовичѣвна, В. Кукулчанка, Ед. Кульчицка, Б. Мілєрôвна, М. Опѣльовска, Іос. Шатнерôвна, О. Тарнавска, С. Урланьска, Іос. Войцикевичѣвна, К. Зборовска, М. Журовска и приватистки: Ядв. Борейкôвна, Ф. Двожакôвна, а одна приватистка має поправку.

— **На зборы Тов. педаґоґічного въ Дрогобичи** зъѣхало ся около 300 участникôвъ. Гостей повитавъ бурмістръ мѣста п. Охримовичь польскою и рускою промовою, на котру подякувавъ єму председатель зборôвъ п. Савчиньскій. Проф. Раверъ мавъ вôдчитъ о конституціи 3 мая. Вчера по полудни вôдбула ся прогулька до Болехова.

— **Львôвскій „Боянъ“** выѣхавъ вчера вечеромъ а зъ нимъ поѣхало звышь 150 особôвъ, — дамы священики, урядники, учителѣ школъ середныхъ и народныхъ, академіки и т. д. Мѣжь участниками сеи прогульки суть такожь и Буковинцѣ. Зъ хоромъ „Бояна“ поѣхавъ такожь славно звѣстный нашъ спѣвакъ п. Євгеній Гушалевичь, котрый на концертахъ „Бояна“ буде спѣвати сольо и сольовй партіи хорôвъ. Хоръ мужескій складаєсь зъ 32 спѣвакôвъ. „Боянъ“ ѣде не голѣручь до Праги, бо везе на могилу Шафарика вѣнець зъ бѣлєтôвъ въ видѣ лаврового листя а п. Франтішкови Ржегожови, котрый написавъ ся богато по всѣлякихъ ческихъ часописяхъ про галицкихъ Русинôвъ и дарувавъ „Просвѣтѣ“ цѣнну бібліотеку свою, прекрасный топорець гуцульскои роботы. На принятє „Бояна“ въ Чехахъ вже все готове и ческй часописи заповѣдають єго приѣздъ. Въ дорозѣ до Праги поступить „Боянъ“ до Кралевоградця (Кеніґрецу), де єго повитає репрезентація мѣста и повѣту. Тутъ вôдправить наше духовеньство богослуженє на могилахъ погибшихъ тамъ 1866 р. въ войнѣ зъ Прусаками рускихъ вояковъ. Боянъ дасть тутъ першій концертъ а оглянувши вôдтакъ мѣсто и єго околицю поѣде 20 с. м. до Праги, де вже такожь на принятє рускихъ гостей пороблено вôдповѣднй приготовленя. Прогулька закôнчить ся зъ кôнцемъ сего мѣсяця и участники єи стануть мабуть 1 серпня вже дома.

— **Товариство „Руска школа“** въ Черновцяхъ внесло до мѣскои Рады черезъ сов. Из. Винницкого петицію о заснованє въ Черновцяхъ 4-клясовои школы народнои зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ, покликуючись мѣжь иншимъ на те, що въ Черновцяхъ проживає 10.000 Русинôвъ.

— **Новый процесъ** о тайнй товариства розпочинає ся знову нинѣ въ Краковѣ пôдъ проводомъ сов. Лозиньского и потреває 3 до 4 дни. Прокураторъ Тарловскій обжаловує Махайского и Сѣдлецкого о спôвудѣлъ въ тайныхъ товариствахъ и розширюванє забороненыхъ друкôвъ.

— **Скаженый песъ** появивъ ся дня 13 с. м. въ Золочевѣ и бѣгавъ тамъ черезъ два днѣ та покусавъ богато другихъ псôвъ и звѣрятъ. Опôсля впавъ вôнъ до двэра въ Ремезôвцяхъ и покусавъ тамъ 10-лѣтного сынка паньства Мавевскихъ. Ажь тогды убито пса а ветеринарь сконстатувавъ, що песъ бувъ дѣйстно скаженый. Можна собѣ представити розпуку родичѣвъ. Батько нещасной дитины повѣзъ єи дня 16 с. м. до Букарешту лѣчити въ институтѣ дра Бабеша.

— **Почестнє горожаньство** надала коломыйска рада мѣска п. Емануилу Вольфови, поважаному директорови тамошнои ґімназіи.

— **Справдѣ нещасливымъ селомъ** можна бы назвати село Рыкôвъ коло Дунаєва. Сеи весны навѣстивъ село Рыкôвъ страшный пожаръ, а теперь знову дня 10 с. м. градъ, величины волоского орѣха, вытовкъ всѣ засѣвы Рыковянъ, одиноку ихъ помôчь и надѣю.

— **Малый убійникъ.** Въ Синѣвцяхъ долѣшныхъ (на Буковинѣ) посперечали ся два малй хлопцѣ на якôйсь дурнуччѣ. Въ суперечцѣ тôй, 13-лѣтный Яковъ Вайсбіръ попавъ въ таку злôсть, що схопивъ изъ стѣны набитый батьковскій револьверъ и всадивъ 14-лѣтному товаришови свому, Шіфнерови 5 куль въ тѣло. Тяжко раненого хлопця, по удѣленю на мѣстци першои помочи приликанымъ лѣкаремъ зъ Серету, вôдвезли до шпиталю въ Черновцяхъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

18 липня	Львôвъ	Тернопôль	Подволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9.85	9·50 10·50
Жито	7·——7·50	6·50—7·20	6·20—7·05	7·——7·65
Ячмѣнь	7·——7·30	6·— 10·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·——7·35	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13.50	12·—13 —	12·—13 —	12·2513·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Овесъ пошукує ся.

Телеграмы.

Прага 18 липня. На запрошенє консервативныхъ пословъ зъ Чехъ приѣхало на выставу 12 нѣмецкихъ пословъ консервативныхъ, 16 Поляковъ и 7 Словенцѣвъ, мѣжь ними ґр. Гогенвартъ и ґр. Короніні. На выставѣ повитавъ ихъ гр Цедвіцъ именемъ комітету выставового.

Римъ 18 липня. Станъ здоровля папы єсть мимо страшнои спеки добрый и папа ходить що дня на проходъ; лишь тыжднєвй авдієнціи на якійсь часъ знесено.

Лісбона 18 липня. Наслѣдникъ престола занедужавъ.

Софія 18 липня. Розôйшлась чутка, що по поворотѣ князя. має Стамболовъ выѣхати въ подорожь дипльоматичну до Пешту, Вѣдня, Берлина и Лондону.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.